

AJUDANT A VIURE

Gestionar la pròpia vida

Acabem de celebrar el dia de Tots els Sants en el que la comunitat cristiana celebra a tots aquells constructors de bondat que, havent seguit el camí de Jesús, (sabent-ho o no) ara són associats a la seva glòria, prop del Pare Déu: «una multitud tan gran que ningú l'hauria poguda comptar..., de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües» (segons l'Apocalipsi).

Tots hem de viure prenent decisions que van conformant la nostra pròpia vida. Les persones tenim aquesta capacitat, però és preocupant comprovar la quantitat de comportaments que són fruit d'influències externes o dependències més o menys conscients: impulsos, emocions, publicitat, moda, mitjans de comunicació socials...

Si hom no sap qui és i per a què viu, mai no encertarà a dirigir la seva

vida de manera lliure i conscient. Això fa que, davant circumstàncies com les que vivim en els darrers temps, l'emotivitat substitueixi massa vegades la raó.

Però, sense cuidar «el nostre interior» i la capacitat de comprendre's a si mateix, és impossible gestionar la pròpia vida de manera conscient i responsable, segons una vertadera jerarquia de valors.

Hi ha circumstàncies personals o esdeveniments socials que s'aprofiten moltes vegades per a descarregar tensions acumulades, però potser ens caldria reflexionar sobre certes actituds perquè fugir-hi és una manera de fracassar en la vida.

Sempre és millor adoptar una postura madura i fer front a les coses, procurant discernir els fets de manera objectiva. Hi ha experiències que hem d'afrontar críticament i realitats que hem d'observar a fons per a poder treure'n conclusions.

Conec persones que viuen presoneres del passat i perden un temps preciós furgant en les ferides (i/o fins i tot consolant-se recordant moments feliços). I en conec d'altres que s'afanyen teixint somnis de futur o hiperpreocupats pel demà. ¿No corren el risc de perdre el present, que és l'únic temps realment a la nostra disposició per anar construint el futur responsablement? No hi ha futur sense present.

Però la pregunta és: Cap a on em dirigeixo jo en la vida i què he de fer per contribuir a orientar adequadament les coses?

I, per a respondre-la en condicions, hauríem d'afegir: Què o a qui posem en el centre de les nostres vides? Bastarà d'anar tirant a base d'espontaneïtat i improvisació, sense intentar fer-se preguntes radicals sobre el sentit i el fonament últim de la vida humana, personal i social?

Jesús i el seu evangeli han estat per a molts, i encara ho és, el referent definitiu per a construir una nova humanitat. Per què no acollir-lo a fons?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Inauguració del nou curs 2012-2013

La Fundació Verge Blanca ha inaugurat el nou curs 2012-2013. Ho ha fet a través d'un seguit d'actes culturals i lúdics, promoguts per l'Escola de l'Esplai de Lleida (EE) i Centres d'Esplais Cristians (CEC).

El primer acte, presidit pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, ha estat la lliçó inaugural de l'Escola de l'Esplai, a càrrec de sor Lucía Caram, monja contemplativa oberta al món interreligiós. «La interculturalitat: viure la diversitat, conviure amb la riquesa» ha estat el títol de la seva ponència, en la qual ha fet èmfasi sobre la necessitat d'entendre, respectar i solidaritzar-se amb l'altre, tenint en compte la dimensió cultural i espiritual de l'ésser humà. Són els altres —ha afirmat sor Lucía— qui ens ajuden a humanitzar-nos. «Sense solidaritat, no hi pot haver justícia social.»

Al llarg de la sessió, el seu director, Amadeu Bonet, ha fet esment del 40è aniversari de l'Escola de l'Esplai: «Quaranta anys de servei a l'educació en el lleure de les nostres contrades, de contribució a l'educació de les persones». Aquest recorregut —ha dit— ens permet afirmar que el lema de la nostra entitat: «Educar en el lleure, educar per a la vida» és una realitat.

Tot seguit, una setantena de monitors i monitores de Centres d'Esplai Cristians han participat d'una Diada de Tallers que, seguint amb l'esperit de la lliçó inaugural, han girat entorn de la interculturalitat, amb els següents temes:

- L'apropament a les persones, a través de cançons, danses i jocs.
- El dret a la diferència: totes les persones són diferents.
- Els estereotips i la interculturalitat.

L'últim acte d'aquesta trobada ha estat el dinar de germanor. Aquest ha anat seguit d'una activitat lúdica, expressant l'agraïment per la dedicació voluntària de tants monitors i monitores que, sense esperar res a canvi, s'han compromès en la transmissió dels valors humans als nostres infants i joves.

Cal recordar que la Fundació Verge Blanca és una entitat de la Diòcesi de Lleida que té com a objectiu el servei a tota la societat, en el camp de l'educació en el lleure. Adreçat a infants, adolescents, joves, adults i tercera edat, aquest servei es realitza, tant des de les accions de voluntariat com des de l'àmbit professional.

Per a dur a terme aquest objectiu, la Fundació compta amb tres seccions: Servei de Colònies de Vacances (SCV), Escola de l'Esplai (EE) i Centres d'Esplai Cristians (CEC).

Nova capella al Santuari de Santa Teresina

Abraham i Sara, els nostres pares en la fe, evocuen moments singulars. Ells van rebre la visita de tres misteriosos personatges: missatgers de vida. Els van acollir amb el tarannà propi del creient oriental. Els prepararen el millor menjar i els oferiren l'ombra de l'alzina, en aquella calorosa jornada estival. Tot això queda simbolitzat en el recinte d'oració que, diumenge 30 de setembre, vam inaugurar al Santuari-Parròquia de Sta. Teresina. La capella s'assembla a la tenda d'Abraham: estatge de pelegrins. Evoca, així mateix, el si de Sara. Ella, tot i la dificultat, va acollir i gestar la vida del fill: el seu futur.

La part superior de la capella es troba coronada de llum: abundant i intensa. Actualitza el núvol que protegia i orientava al poble de Déu, mentre caminava pel desert. Fosca durant el dia, era lluminosa a la nit. El sagrari recorda l'arca de l'aliança, cor en la marxa del poble. Tot plegat desperta i alimenta la nostra índole evangèlica. Conscients de la nostra pobresa personal per a trobar-nos amb Déu, a l'entrada, es troba l'espai de la reconciliació. Funcional i oportú per facilitar el sagrament.

Dedicada als beats Celia i Luis Martin, pares de Santa Teresina, ens els mostra —en una minúscula escultura— en actitud orant. La petita Teresa és l'única que no mira al sagrari. Observa, abstreta, el rostre del seu pare, tot un referent per a ella: així *veia com preguen els sants*. Eloqüent invitació a pregar, de manera preferent, a les famílies cristianes i persones necessitades de Déu.

Ester Díaz S.
Carmelita missionera

DIUMENGE XXXI DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 6,2-6)

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverència el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et dono; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

► Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'empari, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïx el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu Ungit. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 7,23-28)

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspasa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells.

Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada: La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

► Evangeli segons sant Marc (Mc 12,28b-34)

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?». Jesús li respongué: «El primer és aquest: "Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces". El segon és: "Estima els altres com a tu mateix". No hi ha cap altre manament més gran que aquest». El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar». Jesús, en sentir aquesta resposta tan assenyada, li digué: «No ets lluny del Regne de Déu». I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 6,2-6)

En aquellos días, habló Moisés al pueblo, diciendo: «Teme al Señor, tu Dios, guardando todos sus mandatos y preceptos que te manda, tú, tus hijos y tus nietos, mientras viváis; así prolongarás tu vida. Escúchalo, Israel, y ponlo por obra, para que te vaya bien y crezcas en número. Ya te dijo el Señor, Dios de tus padres: "Es una tierra que mana leche y miel". Escucha, Israel: El Señor, nuestro Dios, es solamente uno. Amarás al Señor, tu Dios, con todo el corazón, con toda el alma, con todas las fuerzas. Las palabras que hoy te digo quedarán en tu memoria.»

► Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, escudo mío, / mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador. / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu Ungido. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos

(He 7,23-28)

Hermanos: Ha habido multitud de sacerdotes del Antiguo Testamento, porque la muerte les impedía

permanecer; como este, en cambio, permanece para siempre, tiene el sacerdocio que no pasa. De ahí que puede salvar definitivamente a los que por medio de él se acercan a Dios, porque vive siempre para interceder en su favor. Y tal convenía que fuese nuestro sumo sacerdote: santo, inocente, sin mancha, separado de los pecadores y encumbrado sobre el cielo. Él no necesita ofrecer sacrificios cada día —como los sumos sacerdotes, que ofrecían primero por los propios pecados, después por los del pueblo—, porque lo hizo de una vez para siempre, ofreciéndose a sí mismo. En efecto, la Ley hace a los hombres sumos sacerdotes llenos de debilidad. En cambio, las palabras del juramento, posterior a la Ley, consagran al Hijo, perfecto para siempre.

► Evangelio según san Marcos (Mc 12,28b-34)

En aquel tiempo, un escriba se acercó a Jesús y le preguntó: «¿Qué mandamiento es el primero de todos?» Respondió Jesús: «El primero es: "Escucha, Israel, el Señor, nuestro Dios, es el único Señor: amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con toda tu mente, con todo tu ser". El segundo es este: "Amarás a tu prójimo como a ti mismo". No hay mandamiento mayor que este». El escriba replicó: «Muy bien, Maestro, tienes razón cuando dices que el Señor es uno solo y no hay otro fuera de él; y que amarlo con todo el corazón, con todo el entendimiento y con todo el ser, y amar al prójimo como a uno mismo vale más que todos los holocaustos y sacrificios». Jesús, viendo que había respondido sensatamente, le dijo: «No estás lejos del reino de Dios». Y nadie se atrevió a hacerle más preguntas.

El Crist pantocràtor. Mosaic de la basílica de Cefalú, Sicília (s. XII)

COMENTARI

El gran manament

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14 ■ **dimarts**: Fl 2, 5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24 ■ **dimecres**: Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33 ■ **dijous**: Fl 3,3-8a / Sl 104 / Lc 15,1-10 □ **divendres**: Ez 47,1-2. 8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11. 16-17) / Sl 45 / Jn 2,13-22 □ **dissabte**: Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15 ■ **diuenge** vinent, XXXII de durant l'any (litúrgia hores: 4a setmana): 1Re 17,10-16 / Sl 145 / He 9,24-28 / Mc 12,38-44 (o més breu: 12,41-44).

El fragment d'avui reproduïx una de les escenes dels darrers dies de Jesús a Jerusalem, abans de la passió. La pregunta és sobre quin és el primer de tots els manaments. Convé notar que la pregunta del text original no és sobre el primer manament de la Llei, sinó sobre «el primer de tots els manaments». Jesús respon amb una confessió de fe que el jueu piadós recitava dues vegades al dia i que és una cita de Dt 6,4. Immediatament es reprèn el text del primer manament («estima el Senyor, el teu Déu...») i Jesús hi afegeix el text del Levític i proclama: «El segon és "estima els altres com a tu mateix"». La resposta resulta summament il·lustrativa del que la tradició joànica con-

sidera el nucli de la fe: «Estimar Déu i estimar els germans» (cf. 1Jn 4,20-21). Estem en el nucli més pregon del cristianisme i la resposta de Jesús sembla implicar que, malgrat siguin dos, tanmateix «no hi ha cap altre manament més gran que aquest».

El text de Marc, amb insistència retòrica, reitera en boca de l'escriba la resposta de Jesús. L'efecte en el lector és potent. Marc insisteix en aquesta concentració en allò que és essencial. Ara bé, la reiteració de l'escriba explicita un aspecte que Jesús no ha enunciat: «(Això) és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar». Aquesta afirmació la fa un teòleg jueu. Enllacem amb un ensenyament que Jesús ha proposat des

del començament de Marc: no n'hi ha prou amb honorar Déu amb els llavis; el cor de l'home ha d'estar prop de Déu i prop dels qui han estat marginats, dels qui pateixen, dels qui no tenen drets» (Mc 7,6-7; cf. Is 29,13LXX i també 1Sam 15,22; Os 6,6; Is 1,11, etc.).

Val la pena de recollir la darrera frase de Jesús. Diu Jesús al teòleg jueu: «No ets lluny del Regne de Déu». En aquesta frase, el Regne de Déu és una magnitud propera, per no dir present. No hi ha impediment perquè els jueus s'apunten al projecte de Jesús. Si n'hi ha d'altres que són lluny és potser perquè valoren més els sacrificis i les ofrenes cremades damunt l'altar que no l'estimació de Déu i dels germans.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

45. Jesús és el regne en persona

«No ets lluny del regne de Déu», li diu a un mestre de la Llei que li pregunta sobre quin és el primer de tots els manaments de la Llei (cf. Evangeli d'avui). Tot depèn de com s'entengui la paraula de Jesús del regne de Déu i de quina manera allò anunciat s'adiu a l'anunciador. És Jesús només un missatger que representa una cosa en definitiva independent d'ell mateix, o coincideix el missatger amb el missatge que anuncia? La pregunta fonamental aquí no és l'Església, es tracta primerament de la relació que hi ha entre el regne de Déu i el Crist; i és d'aquesta pregunta que depèn la de com cal que entenguem l'Església.

Pot ser útil que donem una mirada ràpida a la interpretació de la paraula *regne* en la història de l'Església. En els pares de l'Església, podem destriar tres dimensions en llur explicació d'aquesta paraula clau.

Primer, es destaca una dimensió cristològica. Orígenes —a partir de les paraules de Jesús— el designa l'*autobasi-leia*, és a dir, el regne en persona. Jesús mateix és el *regne*, el regne no és una cosa, no és un espai de dominació, com

ho són els reialmes del món. És una persona: és ell. Entesa així, l'expressió *regne de Déu* ja seria una cristologia amagada: en la grandesa inabastable que en ell aparegui Déu mateix entre els homes, que ell sigui la presència de Déu, que condueix els homes mitjançant la manera com els parla del *regne de Déu*.

Una segona dimensió que veuen els pares de l'Església en l'expressió *regne de Déu* es podria anomenar interpretació *idealista* o mística, que estableix essencialment el regne de Déu en l'interior dels homes.

La tercera dimensió en la interpretació patristica del regne de Déu es podria dir *eclesial*: regne de Déu i Església es relacionen mútuament de formes diverses i es troben l'una a la vora de l'altra amb més o menys proximitat. El missatge de Jesús és de cap a cap teocèntric: ens diu que Déu obra ara, que ha arribat l'hora en la qual Déu es mostra en la història com a amo d'ella d'una forma com fins ara no havia fet mai. En Crist, que és el regne de Déu que ja està enmig de nosaltres (Lc 11,20) en la seva presència, en el seu obrar.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

ENTREVISTA

▶ FRANCESC COLL I ALZINA

Escola de pregària familiar

«Fer créixer la fe en el dia a dia» és l'objectiu dels cinc llibrets que porten per títol *Ensenya'ns a pregar. Escola de pregària* (Ed. Claret), de Francesc Coll, que ajuden a entrar en el món de la pregària els nens i les nenes a partir dels salms de la Bíblia. Són una eina per seguir cada dia del mes, a casa, a la catequesi o durant el curs acadèmic. L'estructura és la mateixa per a cadascun dels 31 dies de cada capítol: una capçalera amb una pregunta o afirmació, cita breu d'una *llavor* de salm, una breu reflexió-pregària i, al faldó de la pàgina, una pregària desfeta, que a dia a dia, l'infant «anirà assaborint».

Entre pares i fills hi manca diàleg, a l'hora de parlar de fe?

Penso que en aquesta edat, dels 7 als 12 anys, entre pares i fills hi ha «bon rotllo». Si el pare i la mare són creients, els nens evidencien que hi ha quelcom important entre ells que els uneix. Expressar la fe en el món en què vivim no és fàcil, i la pedagogia que s'hi pot aplicar sovint també ho complica, cosa que fa que el diàleg quedi difuminat. Amb tot, crec que quan un infant fa una pregunta la resposta sempre ha de ser coherent i vivencial.

Eines com aquesta els pot obrir la porta?

Sempre és bo tenir elements que ens ajudin a tenir bona relació amb els fills: un diàleg distès, fer conèixer el missatge... Els llibres tenen una *bona clau* per establir un bon diàleg entre pares i fills, i entre els fills i Jesús de Natzaret, que té moltes coses a dir-nos, si hi confiem plenament. Si volem que els fills creixin entregats a la Vida cal esmerçar el temps adient per fer-los veure tot allò que no els serà necessari. Si transmetre la fe és una prioritat és perquè hem trobat quelcom important a la nostra pròpia vida que val la pena que sigui conegut i viscut.

La novetat dels llibrets és que hi ha els 150 salms. Com els fa entenedors a les edats a què van adreçats?

Tal com diu Jesús, «ens hem de fer infants». Escoltar-los i observar-los és la millor manera d'entrar-hi. L'Església cada dia prega amb els salms; els cristians —tot recitant-los— en fem ressonàncies, *mantres*. Si els anem repetint al llarg del dia, a la feina, a casa, els interioritzem i els fem vida. La paraula té Vida. És aquesta Vida la que dona la volta a la pregària i agafa un nou sentit. La paraula de Déu és Vida per a cada dia, tal com resem en el Parnostre: el pa de cada dia, doneu-nos Senyor.

Òscar Bardaji i Martin

EVANGELIZAR

¿Qué es el eslabón perdido?

El primer anuncio como práctica evangelizadora concreta es una acción real de tiempo corto o comprimido. Y, sin embargo, en su simplicidad o en su aparente pequeñez, las actividades de primer anuncio desempeñan una función estratégica clave. En efecto, la recepción positiva del primer anuncio por parte del destinatario constituye la *puerta de entrada* a la experiencia cristiana y el fundamento permanente de ella (voluntad de vinculación personal con Jesucristo resucitado).

El primer anuncio de Jesucristo es algo muy real, que se vive en un encuentro ocasional, en una conversación amical, en un despacho parroquial ante quien pide casarse por la Iglesia o bautizar un hijo... Es algo que «ya lo hacemos», dirá alguien. Pues, sí, pero se trata de descubrir todo su valor.

El primer anuncio redescubierto como el eslabón perdido de la evangelización, obliga a revisar la mutua relación entre todos los elementos que conforman el proceso global de la evangelización. Propiciar una nueva toma de conciencia de la especificidad de cada uno de ellos y de la interacción existente entre todos. De entrada, nos hace caer en la cuenta de que hay elementos específicos para propiciar el *nacimiento* de la fe (el testimonio y el primer anuncio) y elementos específicos para la alimentación y *crecimiento* de la fe (la catequesis, la liturgia, la organización de la caridad, la formación permanente y la teología, las formas organizadas de espiritualidad o de apostolado...).

Considero que es urgente el reconocimiento teológico del primer anuncio al lado de las otras acciones pastorales mencionadas y ya consolidadas. No creo que sea exagerado decir que nos hallamos ante el eslabón perdido de la evangelización. Reconocerlo y potenciarlo nos llevará a que haga su aportación a los otros *hermanos suyos*, es decir, los otros elementos del proceso de la evangelización.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

Les noves espiritualitats

Durant la Nit de Santa Llúcia de 2011, dia en què s'atorguen diversos guardons a escriptors catalans, el premi d'assaig religiós promogut per la Fundació Joan Maragall-Cristianisme i Cultura fou concedit a l'obra de Josep Otón Catalán (Barcelona, 1963).

Josep Otón és un laic, doctor en història, catedràtic d'ensenyament secundari i professor a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB). Ha escrit diversos llibres sobre espiritualitat i interioritat, entre els quals es pot esmentar *Vigías del abismo. Experiencia mística y pensamiento contemporáneo* (2001), *Debir, el santuario interior* (2002) i *Històries i personatges* (2009), dedicat a figures de la Bíblia, a partir del qual vam publicar una sèrie en el *Full*, titulada «Bíblia i societat actual» (de març a octubre de 2011). Ha escrit també relats de narrativa juvenil, entre els quals *El chamán del Pequeño Valle* (2007) i *Relatos con vivencia. Retratos de interior* (2010).

Va dedicar la tesi doctoral a l'estudi de la filòsofa Simone Weil, sobre la qual ha escrit: *Totalitarisme, arrelament i nació en l'obra de Simone Weil* (2007), *Simone Weil: el silenci de Déu* (2008), *Història i pedagogia en l'obra de Simone Weil* (2009), *El camino espiritual de Simone Weil* (2009) i *Simone Weil: experiència i compromís* (2009).

Ha estat guardonat amb el Premi Serra i Moret (2006), el Premi Joan Profitós (2006), el Premi de la Càtedra Victoriano Muñoz, el Premi d'Assaig Bíblic (2008) i l'esmentat Premi d'Assaig Religiós de la Fundació Joan Maragall per l'obra *El reencantament postmodern*, publicada en la col·lecció «Cristianisme i Cultura», n. 74. El nostre agraïment a l'autor, a Editorial Cruïlla i a la Fundació Joan Maragall per l'autorització concedida per publicar una sèrie d'articles extractats d'aquesta darrera obra.

SANTORAL

4. ✚ Diumenge XXXI de durant l'any. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, màrtirs; sant Fèlix de Valois, prev., cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.

5. Dilluns. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe; santa Bertil·la, abadessa; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Sta. Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).

6. Dimarts. Sant Sever, bisbe de Barcelona i màrtir (633); sant Leonard, anacoreta; beata Beatriu, verge; beata Josepa Naval i Girbès, verge seglar, d'Algemesí (València).

7. Dimecres. Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. vii); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a l'Andorxa, nat a Xàtiva.

8. Dijous. Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

9. Divendres. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, soldat mr. (s. iv).

10. Dissabte. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberí, mr.; santa Teopista, vg.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Dèiem que perdonar va més enllà de la gestió emocional: no és sols un acte psicològic o social, sinó que té un fort component transcendent, espiritual. Moltes paràboles de Jesús ens mostren diferents cares del perdó: la del pare al fill, la de l'ovella perduda, la de la moneda extraviada, la de la dona adúltera, o la d'ell mateix, demanant al pare que perdoni als qui l'han torturat.

Moltes de les paràboles ens mostren la dificultat humana d'entendre el perdó infinit, l'amor incommensurable del pare. Ho podem «sentir», però costa molt d'entendre.

Tot ho volem convertir en paràmetres humans: quant s'ha d'estimar i de perdonar? Fins on? Quina és la quantitat adequada? «*Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?» (Mt 18,21).* Perquè si són set, seran exactament set, i a la propera ja em serà lícit venjar-me. Però «*Jesús li respon: No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (Mt 18,22).* I això ja costa més, va més enllà del nostre càlcul humà i ordenat del que és i del que hauria de ser. Entra en el terreny del Misteri.

Per això, per perdonar, cal posar-nos en mans d'Ei, entenent que el propi perdó és el reflex del perdó de Déu, tal com el propi amor és el reflex del seu amor infinit, perquè «no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu, Ei ens ha estimat primer» (1Jn 4,10).

Montse Esquerda

Concert solidari pel Casc Antic

L'Orfeó Lleidatà ha ofert, recentment, un magnífic concert solidari a l'església de Sant Martí, en benefici de la mateixa parròquia i la de Sant Andreu. Un nombre públic ha pogut gaudir d'un ampli repertori de can-

çons tradicionals catalanes, espirituals negres i peces clàssiques. S'han recollint 1.050 euros que contribuiran en la seva obra sociocaritativa.

Pregària interreligiosa per la Pau

El dia 4 d'octubre, festa de sant Francesc d'Assís, s'ha celebrat a l'Auditori Enric Granados de Lleida, la Pregària interreligiosa per la Pau. Recordant la trobada de Joan Pau II a Assís de 1986, quan es reuní amb els líders de les principals religions del món, la Delegació d'Eccumenisme i Diàleg Interreligiós ha convocat els representants de les diverses religions i grups religiosos de Lleida, unint-se en una pregària per la pau. Sota el lema, «En el silenci, som u per la Pau», l'Escola Zen Sambobetànica, seguint el seu ritual, i l'Església Cristiana Adventista del Setè Dia, a través de cants i lectures, han aportat diverses maneres d'aprofundir en ella.

La pregària ha acabat amb un cant conjunt de desig de pau per a tot el món.

Setmana a Taizé

La tercera setmana d'agost vaig anar a Taizé amb un grup de joves de Lleida. Allí ens vam trobar amb molts altres joves de tota Espanya i de la resta d'Europa. Era la tercera vegada que hi anava i, un cop més, va ser una experiència fantàstica que no dubtaré en tornar a repetir.

Per a mi, Taizé és el punt de trobada amb mi mateixa. És una setmana en la que puc aturar-me a reflexionar i pensar en tots els problemes i preocupacions que tinc. Allí puc trobar la pau i la tranquil·litat interior per tallar amb la rutina del dia a dia... És, com molts diuen, una font. Una font per carregar les piles i recuperar l'alè.

Un cop immers en Taizé, et deixes impregnar per l'estil de vida que t'ofereix aquesta comunitat cristiana. Allí te n'adones que pots viure d'una manera molt més senzilla, compartint el que tens amb els demés, pregar amb cants que no són en la teua llengua, inter-

canviar experiències i visions sobre la fe amb altres joves de diferents països, fer amics d'arreu del món...

Sempre que he anat a Taizé m'he emportat molts bons records i, també, amics que no oblidaré mai. Per això recomano a altres joves que s'animin a viure aquesta experiència; no els deixarà indiferents.

Maite Plà

NOMENAMENTS

- Mn. Jordi Pardell Mateu.** Rector de la Unitat Pastoral constituïda per les parròquies Sant Jaume de Lleida i Santa Maria de Butsènit.
- Mn. Lucas F. Evung Edjang.** Vicari de la mateixa Unitat Pastoral.
- Mn. Josep Lapena Gambau.** Vicari de la Unitat Pastoral constituïda per la parròquia Sant Pere i la S.E. Catedral de Lleida.
- Mn. Ramon Prat i Pons.** Moderador de la Cúria de la Diòcesi de Lleida.
- Mn. Josep Antón Jové Camí.** Continua com a vicari episcopal de Pastoral, agraint-li el servei fet com moderador de la Cúria.

AGENDA

Adoració diürna a la Parròquia de Sant Pere
Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge 4 de novembre:**
—Congrés Nacional de Pastoral Juvenil a València
- **Dilluns 5 de novembre:**
—Reunió Arxiprestats de Gardeny/Baix Urgell-Garrigues/Segrià-Noguera
- **Dimarts 6 de novembre:**
—A les 10.30 h, trobada dels delegats de Missions a l'Interdiocesà
- **Dimecres 7 de novembre:**
—Beat Pare Palau
- **Dijous 8 de novembre:**
—Reunió de l'Arxiprestat Seu Vella i Baix Segre
—A les 20.30 h, gala Mater Salvatoris (Col·legi Mater Salvatoris)
- **Divendres 9 de novembre:**
—A les 18 h, els confirmands d'Alfarràs i d'Ivars visiten al Sr. Bisbe

AYUDANDO A VIVIR

Gestionar la propia vida

Acabamos de celebrar el día de Todos los Santos en el que la comunidad cristiana celebra a todos aquellos constructores de bondad que, habiendo seguido el camino de Jesús, (sabiéndolo o no) ahora son asociados a su gloria, cerca de Dios Padre: «una multitud tan grande que nadie la podría contar... de toda nación, de todas las razas y de todos los pueblos y lenguas» (según el Apocalipsis).

Todos tenemos que vivir tomando decisiones que van conformando nuestra propia vida. Las personas tenemos esa capacidad, pero es preocupante comprobar la cantidad de comportamientos que son fruto de influencias externas o dependencias más o menos conscientes: impulsos, emociones, publicidad, moda, medios de comunicación social...

Si uno no sabe quién es y para qué vive, nunca acertará a dirigir su vida de manera libre y consciente. Esto hace que, ante circunstancias como

las que vivimos en los últimos tiempos, la emotividad sustituya demasiadas veces a la razón.

Pero sin cuidar «nuestro interior» y la capacidad de comprenderse a sí mismo, es imposible gestionar la propia vida de manera consciente y responsable, según una verdadera jerarquía de valores.

Hay circunstancias personales o eventos sociales que se aprovechan muchas veces para descargar tensiones acumuladas, pero quizás habría que reflexionar sobre ciertas actitudes, porque huir es una manera de fracasar en la vida.

Siempre es mejor adoptar una postura madura y hacer frente a las cosas, procurando discernir los hechos de manera objetiva. Hay experiencias que debemos afrontar críticamente y realidades que debemos observar a fondo para poder sacar conclusiones.

Conozco personas que viven prisioneras del pasado y pierden un tiempo precioso hurgando en las heridas (y/o incluso consolándose, recordando momentos felices). Y conozco otras que se afanan te-

jiendo sueños de futuro o hiperpreocupadas por el mañana. ¿No corren el riesgo de perder el presente, que es el único tiempo realmente a nuestra disposición para ir construyendo el futuro responsablemente? No hay futuro sin presente.

Pero la pregunta es: ¿Hacia dónde me dirijo yo en la vida y qué debo hacer para contribuir a orientar adecuadamente las cosas?

Y, para responderla en condiciones, deberíamos añadir: ¿A quién o qué ponemos en el centro de nuestras vidas? ¿Bastará ir tirando a base de espontaneidad e improvisación, sin intentar hacer preguntas radicales sobre el sentido y el fundamento último de la vida humana, personal y social?

Jesús y su evangelio han sido para muchos, y todavía lo son, el referente definitivo para construir una nueva humanidad. ¿Por qué no acogerlo a fondo?

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737